

*Waar ik ook ga, ik voel jouw liefde
en geniet van die tegenwoordigheid.
Ik krijg meer aandacht dan ik durfde te hopen
toen wij hier fysiek nog waren, tegelijkertijd.*

Wat voorafging

Isabella Ana García Sanchez

Isabella García wordt geboren in 1950 in het Spaanse dorp Rosaleda de San Miguel. Ze groeit op bij haar ouders en oma Maribèl in de woonboerderij van Hort del Francesco, de sinaasappelboomgaard van haar vader. Ondanks dat ze niet veel hebben, is haar jeugd warm en veilig. Maar alles verandert wanneer ze ontdekt dat ze een bijzondere gave heeft: ze kan geesten zien en de toekomst aanvoelen.

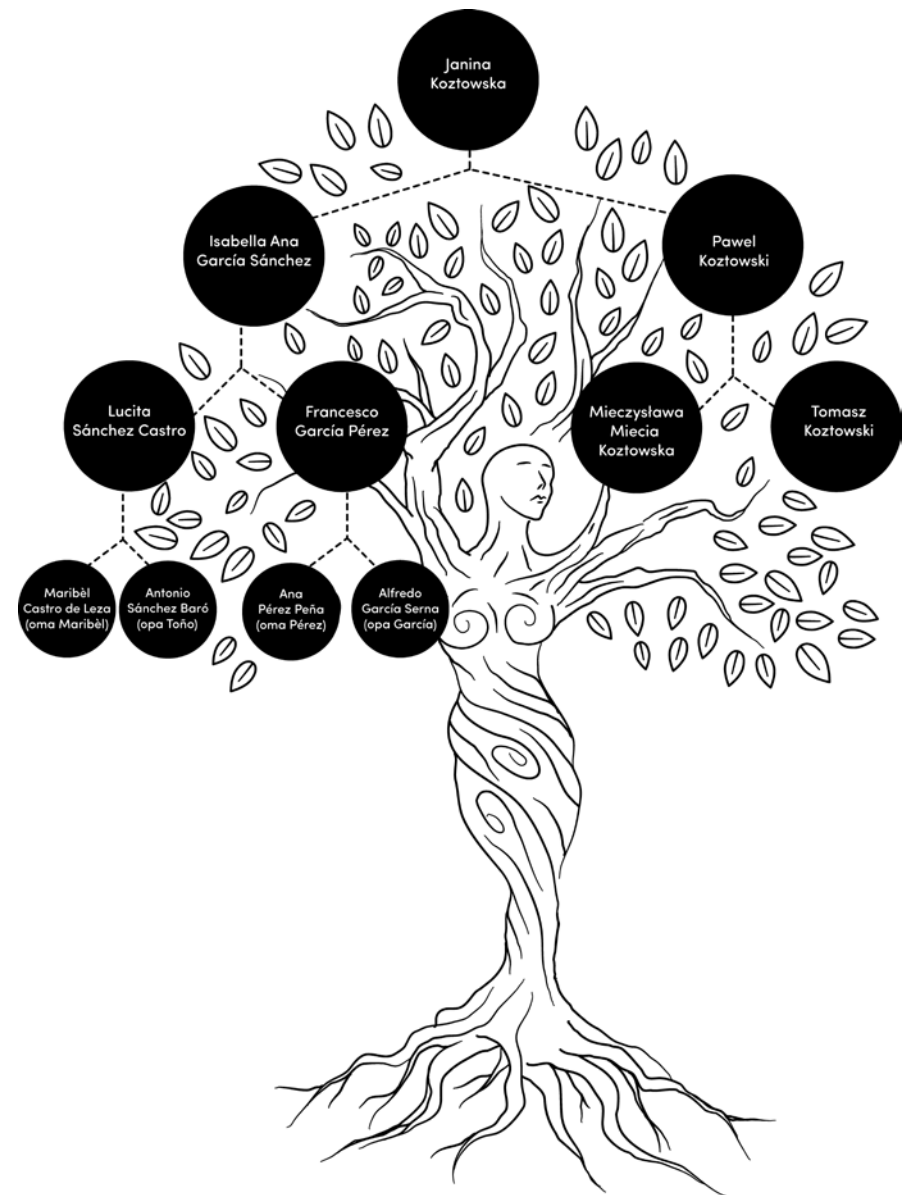
Als ze op achtjarige leeftijd met akelige precisie een vliegtuigongeluk voorspelt, beseft haar familie dat haar gave echt is en geen kinderlijke fantasie, zoals men eerst dacht. Hoewel haar voorspellende kracht velen helpt, wekt ze ook angst op onder de dorpsbewoners. Die angst wordt aangewakkerd door buurman Ignacio Aldaya, een jaloerse en verbitterde man. Hij mishandelt zijn vrouw en is verantwoordelijk voor de dood van zijn pleegdochter Emilia. De moord op Emilia is een luguber geheim dat alleen Isabella kent, door haar gave. Wanneer ze Ignacio ermee confronteert, bedreigt hij haar om haar de mond te snoeren.

De situatie escaleert na een busongeluk waarbij Isabella's klasgenoten en haar lievelingslerares, zuster Elise, om het leven komen. Terwijl het dorp rouwt om het hartverscheurende verlies, grijpt Ignacio Aldaya zijn kans. Hij beschuldigt Isabella van hekserij en overtuigt de dorpsbewoners ervan dat zij verantwoordelijk is voor het ongeluk en ander onheil. Hun rouw slaat om in woede, waarbij ze onder leiding van Aldaya het huis van Isabella's familie bestormen en het in brand steken. Haar ouders komen om in de vlammen, terwijl Isabella en haar oma ternauwernood ontsnappen.

Onder valse namen beginnen ze een nieuw leven in een ander dorp, Torredorada, waar ze een succesvolle kruidentuin opbouwen en hun rust hervinden. Uit angst dat Ignacio Aldaya hen zal vinden en opnieuw zal toeslaan, probeert Isabella haar gave verborgen te houden. Maar de gave blijft opspelen. Het is niet eenvoudig om mensen te negeren die ze ermee kan helpen.

Wanneer ze er opnieuw de aandacht mee trekt, groeit het wantrouwen in Torredorada. Na pesterijen en bedreigingen neemt Isabella een ingrijpend besluit. Ze verlaat in stilte haar oma, haar hartsvriendin Carmela en haar kat. Vastbesloten om haar dierbaren te beschermen, gaat ze op weg naar een onbekende toekomst.

Nu, jaren later, vertelt Isabella voor het eerst haar levensverhaal aan een journalist. Hij krijgt alles te horen over haar bijzondere gave en de offers die ze heeft moeten brengen. Inclusief de waarheid over de moord op Emilia, een geheim dat haar leven voorgoed veranderde.

Proloog

Rosaleda de San Miguel, Spanje

1958

De treden kraken zacht onder haar voeten terwijl ze in het donker naar beneden sluipt. De stilte in huis is beklemmend en wordt slechts onderbroken door het geluid van ijsklontjes die tegen de rand van een glas tikken. In de keuken, in het schijnsel van een enkel lampje, ziet ze hem aan de tafel zitten. Zijn ogen staren leeg voor zich uit, maar om zijn mond krult een vage glimlach, alsof hij net iets grappigs heeft gehoord dat alleen hij begrijpt.

In de deuropening blijft ze staan, haar vingers stijf geklemd om het handvat van de koffer. Haar ogen zijn rood en gezwollen, haar huid zo bleek en dun als rijstpapier. Ze ademt diep in, haar lippen samengeperst. Dan doorbreekt ze de stilte met een stem die ze nauwelijks herkent.

‘Ik ga bij je weg ... En ik kom nooit meer terug.’

Hij kijkt op en fronst, waarna hij met een ongeïnteresseerde grimas nog een slok neemt. Het tikken van de ijsklontjes klinkt haast spottend. Dan leunt hij iets naar voren. Een ijzige grijns trekt over zijn gezicht.

‘O ja? En waar dacht je heen te gaan? Naar dat perfecte zusje van je in Frankrijk? Die landverrader?’

Haar hand knijpt stevig in het handvat van de koffer, haar knokkels wit van spanning. Toch blijft haar blik onwankelbaar. Beelden flitsen door haar hoofd: zijn kille blik die dag, de meedogenloosheid in zijn woorden toen hij het haar vertelde, de hardheid waarmee hij haar wereld verwoestte ...

Haar stem trilt wanneer ze verdergaat. ‘Weet je nog hoe ze al-

tijd jouw schaduw was? Overal waar jij was, was zij. Ze keek naar je op ... Jij, jij was haar wereld.' Ze pauzeert even, maar wendt haar blik geen moment af. 'En jij haatte dat, nietwaar?'

Hij trekt een verveeld gezicht en zet zijn glas met een harde klap op tafel. 'Dat zeg jij, niet ik.'

Een golf van woede stroomt haar aderen binnen, dieper en sterker dan het verdriet dat aan haar knaagt. Haar stem slaat over, maar klinkt nu des te luider: 'Ik weet dat je het niet kon verdragen dat ze altijd zo dicht bij je was. Je haatte dat en ook dat ze ... dat ze anders was. En nu is ze weg. Toch voel ik haar nog overal. Hier in dit huis en in mijn dromen. Ze praat tegen me, al versta ik haar niet.' Haar blik wordt feller en ze recht haar rug. 'Maar ik weet precies wat ze bedoelt.'

Hij leunt achterover en glimlacht koud, terwijl hij nonchalant een hand door zijn haar haalt. 'Wat probeer je nu eigenlijk te zeggen?'

De koffer trekt aan haar hand, alsof de waarheid die ze erin heeft verstopt plots van lood is geworden. Hij glipt uit haar vingers en valt met een doffe dreun op de grond. Ze kijkt er niet naar, maar heft langzaam haar hand. Haar vinger priemt in zijn richting en haar stem is messcherp: 'Jij deed het. Jij hebt haar vermoord!'

Even verstrakt zijn gezicht, een flits van iets ongrijpbaars in zijn ogen. Dan pakt hij zijn glas en neemt nog een slok, de arrogante grijnslach terug om zijn lippen. 'Oké, jij je zin. Ik heb het gedaan. Tevreden?' Uitnodigend klopt hij op zijn knie. 'Kom hier zitten en stop met die onzin.'

Zijn minachting hangt als een verstikkende mist tussen hen in. Ze ademt diep in en voelt haar woede branden, als een vuur

dat haar overeind houdt. 'Geloof wat je wilt, maar hier ga ik je niet mee weg laten komen. De Guardia Civil wil vast horen wat ik te vertellen heb. En dan vertel ik ze alles, echt alles!' zegt ze kalm en vastberaden.

Hij lacht kort en schamper. 'Wat, zonder bewijs?'

'Mijn littekens zijn voldoende bewijs, denk je niet?'

Ze pakt haar koffer op. Zonder nog iets te zeggen draait ze zich om en loopt richting de voordeur. Haar hand reikt al naar de klink wanneer ze achter zich de poten van zijn stoel over de plavuizen hoort snerpen. Een harde klap als de stoel op de stenen vloer valt. Dan voelt ze zijn greep om haar arm, hard en ruw. Hij trekt haar terug en drukt haar met kracht tegen de muur naast de kapstok.

Zijn hand sluit zich als een bankschroef om haar keel. 'Wil je weg, gestoord wijf?' bijt hij haar toe. De spetters speeksel vliegen in haar gezicht. 'Prima! Maar besef dat je bescherming en warme nest hier dan ook verdwenen zijn. Begrepen?' Hij brengt zijn gezicht dreigend dicht bij het hare, terwijl hij met zijn voet zijn schoenen vanonder de kapstok naar zich toe schuift. 'Weet je wat, *puta* ...' Zijn voeten glippen in zijn schoenen terwijl hij haar het scheldwoord toebijt. 'Om zeker te weten dat je oprot, zal ik je hoogstpersoonlijk naar het station brengen. Dáár wil je heen, toch?'

Hoofdstuk I

Torredorada, Spanje

september 1971

Met een zachte klik en een vastberaden zucht trek ik de buitendeur achter me dicht en zet ik de eerste stap naar een nieuw begin. Mijn gedachten dwalen al ver vooruit, terwijl ik bedenk wat mijn bestemming zal zijn.

Barcelona, gonst het door mijn hoofd. Barcelona! Dat lijkt me perfect. Bovendien ben ik dan dicht bij de Montserrat, de berg met de basiliek, de thuishaven van la Moreneta. Als haar beeltenis op een schilderij al zoveel voor me betekent, hoe sterk moet de kracht dan zijn als ik haar persoonlijk om hulp vraag?

In Barcelona kan ik misschien een baan vinden in een van de xiringuitos, die houten eettentjes langs de kust. Tío Fabrizio had het er weleens over hoe charmant en gezellig die restaurantjes zijn, ondanks hun gammele tafeltjes en klapstoeltjes. Niet in de bediening natuurlijk, ik spreek geen Catalaans, dat is veel te complex als je niet uit die streek komt. En stel je voor dat tío Fabrizio er een keer komt eten en me ziet ... Maar misschien in de keuken. Mijn kruidenkennis zou er van pas kunnen komen. Van tío begreep ik dat de leukste xiringuitos in La Barceloneta zijn, een kleine wijk bij de zee.

En als ik genoeg heb verdiend, kan ik misschien naar Frankrijk reizen, naar de buurt waar oma Maribèls schoonzus Dolores en neef Victor wonen. Een plek waar verder niemand me kent en

waar ik veilig ben. Vanuit Barcelona vertrekken er vast treinen die me daarheen kunnen brengen.

Ja, mijn besluit staat vast. Barcelona wordt mijn eerste doel, al is het een behoorlijke afstand om te lopen. Maar als ik niet stop, kan ik er binnen een paar dagen zijn. Mijn prioriteit is om weg te komen uit deze verstikkende omgeving, nog voor de zon opkomt.

Een zachte miezer doorbreekt mijn gedachten. Ik blijf even staan en trek de capuchon van mijn parkajas, met uitneembare binnenvoering tegen de winterkou, over mijn hoofd. De lucht van mijn omgeving adem ik nog een keer diep in en ik luister naar de bekende geluiden van de nacht. De cicaden zijn stil, maar het ritmische geluid van krekels, gedempt door de regen, voelt als een vertrouwd lied in de duisternis, een geruststellende melodie die me vergezelt op mijn reis.

In de verte klinkt de kreet van een nachtzwaluw, vergezeld door het blaffende protest van honden. De geluiden weerkaatsen tegen de muren van slapende huizen.

Ik kijk over mijn schouder en werp een laatste blik op ons huis. Mijn hart knijpt samen als ik Nana's silhouet voor mijn slaapkamerraam zie. Zelfs in het donker herken ik haar houding, de manier waarop ze naar me kijkt, alsof ze weet wat ik ga doen. Zal ik haar ooit nog zien? In oma's slaapkamer flitst het licht even aan en uit, een momentopname die voelt alsof het huis naar me knipoogt. Een afscheidsgroet.

Tranen prikken in mijn ogen en mijn hart voelt als lood. Ik weet dat dit moet. Voor hen. Ze zullen het misschien niet begrijpen, maar ik móét vertrekken om hen te beschermen. Op weg met nauwelijks iets, behalve de kostbare schat aan kruidenkennis die ik met me meedraag.

Ik draai me om en loop de hoek om waar Carmela en ik altijd afscheid nemen. Haar bekende afscheidsgroet galmt door mijn gedachten: ‘Nou, dagdag, tot snel!’

De herinnering raakt me diep, maar ondanks de pijn voel ik een tinteling van opwinding door mijn lijf trekken. Nu Casa de la Vida uit het zicht is verdwenen, lijkt een ongrijpbare energie in me te ontwaken. Een verlangen, een onbestemd gevoel van hoop, en mijn hart begint sneller te kloppen door het avontuur dat voor me ligt.

Mijn blik richt zich op de horizon, waar de nacht zich uitstrekt in een oneindige stilte. En dan voel ik het; een aanwezigheid. Niet tastbaar, niet zichtbaar, maar geruststellend, alsof ik in deze donkere nacht niet helemaal alleen ben ...

Hoofdstuk 2

Santa Margarida

zaterdag 27 juli 2019

De journalist van een van de grootste kranten in Spanje zit roerloos aan de lange tafel. Zijn rug tegen de leuning van de stoel gedrukt en zijn gezicht onbewogen als een marmeren standbeeld. Hij heeft zojuist Isabella's aangrijpende relaas aangehoord, een levensverhaal dat uiteindelijk uitmondde in de tweede keer dat ze moest vluchten. Niet alleen om zichzelf in veiligheid te brengen, maar ook om haar geliefde oma Maribèl, haar trouwe vriendin Carmela en haar kat Nana te beschermen.

De stilte in de kamer is tastbaar, alsof zelfs de muren hun adem inhouden. Elke tik van de klok klinkt als een kanonschot en het gezoem van de airco lijkt te zijn veranderd in het gebrul van een orkaan.

‘Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen,’ begint de journalist voorzichtig. Hij duwt zichzelf iets meer rechtop. ‘Wat u heeft meegemaakt ... Het is overweldigend.’

‘En dat,’ zegt Isabella García kalm, ‘is nog maar de helft van het verhaal.’

Ze kijkt hem recht aan.

‘Wilt u de rest ook horen?’

De journalist knikt, zijn enthousiasme nauwelijks verhullend. ‘Daarvoor ben ik hier. Al vermoed ik dat ik de hele zaterdageditie nodig heb om recht te doen aan uw verhaal.’ Hij knipoogt